

Arrest

nr. 186 151 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. FERMON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient, onder de naam B. G. en afkomstig zijnde uit Kosovo, op 7 juli 1999 bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in. Inzake deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoeker wordt op 24 maart 2003 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens uitbating van prostitutie.

1.3. Op 5 augustus 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-

wet). De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 18 juli 2006 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 17 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 januari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker wordt op 26 januari 2012 gerepatriëerd naar zijn herkomstland Albanië.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 juli 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 17 augustus 2011 zonder voorwerp wordt verklaard.

1.7. Verzoeker komt op onbekende datum België opnieuw binnen en dient op 19 januari 2013 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 10 september 2015 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als echtgenoot van de Belgische M. S.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 september 2015 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 19 januari 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Inzake de aanvraag van 10 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 11 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt beslist dat de voorgelegde Albanese huwelijksakte niet kan worden erkend in België en het ingeroepen huwelijk aldus geen recht op gezinshereniging opent. Deze beslissingen worden verzoeker op 21 december 2015 ter kennis gebracht. Het door verzoeker tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingestelde beroep wordt verworpen bij arrest nr. 166.601 van 27 april 2016.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 januari 2017 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt

“Aan de Heer :

naam: [M.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

-[B. G.] °[...], van Servische nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21/12/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd reeds gerepatrieerd op 26/01/2016. Betrokkene bevindt zich nu opnieuw op het grondgebied in illegaal verblijf. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent op 22/12/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende op 10/09/2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische echtgenote ([S. M.] ° [...]) via een bijlage 19ter. Deze aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 21/12/2015. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de RVV op 06/01/2016, dit beroep werd verworpen op 27/04/2016. Ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd die zou moeten getuigen van het huwelijk tussen betrokkene en [S. M.] [rr. ...]). Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene voorheen zich [B., G.] liet noemen en hij onder die naam gehuwd is met [B., V.]. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene en [B., G.] blijkt wel degelijk dat het één en dezelfde persoon betreft. Derhalve kan de huidige huwelijksakte niet als rechtsgeldig worden aanvaard en de basis vormen voor een aanvraag gezinshereniging. Op 08/07/2015 biedt betrokkene zich aan bij de gemeente om zijn buitenlands huwelijk te registreren, betrokkene heeft dit dossier nooit vervolledigd. Zodus is zijn buitenlands huwelijk nooit erkend geweest.

Bovendien het feit dat de partner en haar kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene is op 24/03/2003 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot 1 jaar gevangenis wegens uitbating prostitutie.

Betrokkene diende op 07/07/1999 een asielaanvraag in, zijn aanvraag en de beroepen werden definitief afgewezen op 17/09/2002. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft op 17/08/2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd zonder voorwerp verklaard op 13/07/2012. Betrokkene diende nog een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verklaren op 21/09/2015, betekend op 21/12/2015. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België ([S. M.] ° [...]). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner (en haar kinderen) gemachtigd tot verblijf betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van oorsprong.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op

gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Dat verzoeker op 11 januari 2017 een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd terwijl hij de echtgenoot is van een Belgische onderdaan.

Dat verweerder geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht en heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak.

Dat in eerste instantie verzoeker alles in het werk stelt om de door de dienst burgerzaken van de stad Gent gevraagde wijziging van het rijksregister te bekomen en de nodige aktes en een verklaring van de ambtenaar van de burgerlijke stand in Irzniq (Kosovo) te zullen neerleggen (cf. stuk 3).

Zo is verzoeker ondertussen in het bezit van een verklaring van de Kosovaarse ambassade te Brussel waaruit blijkt dat verzoeker niet de Kosovaarse nationaliteit bezit (cf. stuk 8).

Verzoeker werd echter door de Belgische overheidsinstanties maandenlang aan het lijntje gehouden en kreeg zelfs de mogelijkheid niet om een nieuwe aanvraag in te dienen en de gevraagde bewijsstukken en verklaring alsnog neer te leggen nu hij op 11 januari 2017 door de politie plots opgepakt en een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 11 januari 2017, werd betekend (samen met een inreisverbod voor 3 jaar) (cf. stukken 1 en 2).

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker “de vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.”

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er tevens sprake is van schending van het rechtszekerheidsbeginsel en zelfs van machtsmisbruik.

2.

Dat dient te worden opgemerkt dat verzoekers Albanees huwelijk dd. 25.06.2015 door de Burgemeester van de stad Gent wel werd erkend nu zijn aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 10.09.2015 ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat door de Burgemeester van de stad Gent, die toen reeds op de hoogte was van het feit dat verzoeker zich voordien had voorgedaan als “[B. G.]” in het kader van een onderzoek in 2014 naar een valse legalisatie van verzoekers geboorteakte (waarvoor hij door de correctionele rechtbank overigens werd vrijgesproken) (cf. stuk 7), verzoekers Albanese huwelijksakte dd. 25.06.2015 derhalve toen probleemloos erkend werd als rechtsgeldige buitenlandse akte.

Dat vaststaat dat de Burgemeester van de stad Gent reeds toen (op 10.09.2015 dus) al op de hoogte was van het feit dat verzoeker gelogen had over zijn huwelijk met een zeker [B. V.], en in werkelijkheid op 24 juni 1991 in Albanië gehuwd was met mevrouw [M. M.], van wie hij gescheiden is op bij vonnis dd. 22.10.2012.

Dat verweerder, die plots weigert het huwelijk van verzoeker te erkennen omdat in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van polygamie, echter gehouden was deze eerdere beslissing van de Burgemeester van de stad Gent te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel en zelfs van machtsmisbruik.

3.

Volgens verweerder kan het feit dat de echtgenote van verzoeker in België woont niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van art. 8§1 EVRM aangezien verzoeker inbreuken heeft

gepleegd die de openbare orde van het land schaden en er sprake is van een precair en illegaal verblijf van de afgelopen jaren in België.

Dat verweerder in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Dat verweerder heeft nagelaten een nauwkeurig individueel onderzoek te doen met betrekking tot verzoekers verblijfssituatie in België.

Verzoeker werd immers op 10 september 2015 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en van een immatriculatieattest.

Zijn aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 dd. 11.12.2015.

Dat dient vastgesteld te worden dat in deze bijlage 20 nooit werd gesteld dat er in hoofde van verzoeker sprake is van inbreuken op de openbare orde van het land.

Verzoeker tekende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 35. Pas op 27 april 2016 werd een negatief arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen.

Verzoeker was dus van 10.09.2015 tot 27.04.2016 toegelaten tot verblijf in België.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat er sprake zou zijn in hoofde van verzoeker "van een precair en illegaal verblijf van de afgelopen jaren in België".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Wat de zogenaamde door verzoeker gepleegde inbreuken die de openbare orde van het land zouden schaden betreft, verwijst verweerder plots dan weer (terwijl in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2015 nooit werd gewag gemaakt van enige correctionele veroordeling in verzoekers hoofde) enkel en alleen naar de correctionele veroordeling op 24.03.2003 door de correctionele rechtbank van Gent tot 1 jaar gevangenisstraf wegens uitbating prostitutie.

Dat verweerder onterecht verwijst naar verzoekers enige correctionele veroordeling van 2003 om te stellen dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en om te stellen dat de bepalingen van het art. 8§1 E.V.R.M. niet behouden kunnen worden.

Dat immers in de verzoeker betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2015 nooit werd gewag gemaakt van enige correctionele veroordeling in verzoekers hoofde.

Dat bovendien verzoeker de echtgenoot is van mevrouw [M. S.], van Belgische nationaliteit, en met haar samenwoont te [...].

Dat verweerder hiervan op de hoogte is, gelet op de aanvraag gezinshereniging welk verzoeker na zijn huwelijk in België heeft ingediend en gelet op de email dd. 27.12.2016 van verzoekers raadsman.

Dat verweerder echter in de bestreden beslissing nalaat op een afdoende manier rekening te houden met het feit dat verzoeker in België gehuwd is met mevrouw [M. S.] en met haar samenwoont te [...].

Dat verzoeker niet ontkent dat hij op 24.03.2003 werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf.

Dat dus vaststaat dat zijn veroordeling stamt uit 2003 en dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan en sedertdien niet meer in aanraking is geweest met het gerecht.

Dat, gezien voormelde, nergens uit de bestreden beslissing blijkt of verweerder zich de vraag heeft gesteld naar het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene¹.

Dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het persoonlijke en het huidige gedrag van verzoeker en heeft zich enkel gebaseerd op de veroordeling van 2003, terwijl verzoeker sindsdien bij geen enkel feit meer berokken is geweest en ondertussen zijn familieleven volledig heeft hersteld.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt of anno 2017 het gedrag van verzoeker of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt/geacht wordt de openbare orde te schaden.

Dat, wanneer op 11 januari 2017 verweerder verzoeker een inreisverbod van 3 jaar betekent, verweerder het gevaar voor de openbare orde niet zomaar kan aanwenden zonder een onderzoek te voeren naar het actuele karakter van dit gevaar.

4.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook het art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat in casu verweerder het inreisverbod van 3 jaar enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker illegaal in België verblijft, verzoekers afgewezen asielaanvraag en verzoeken 9bis Vw., verzoekers correctionele veroordeling,...

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van dit inreisverbod voldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met het verblijf van verzoekers echtgenote in België, en dit conform artikel 74/13 Vw..

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van het artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 74/13 Vw.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten en zijn hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoekers Belgische echtgenote woont in België en verzoekers woonst met zijn echtgenote samen te Gent, redenen waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Wat dit laatste betreft, wordt gewezen op het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 december 2015 waaraan verzoeker geen gevolg gaf. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. In dit verband wordt gemotiveerd dat verzoeker, niettegenstaande zijn verblijfsaanvragen steeds werden afgewezen, niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dit op hardnekkige wijze. In het belang van de immigratiecontrole wordt een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel geacht, waarbij wordt opgemerkt dat er gelet op het administratief dossier geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verweerder wijst er, wat de hardnekkigheid van het illegale verblijf in België betreft, op dat verzoeker reeds diende te worden gerepatrieerd naar zijn herkomstland op 26 januari 2016 (er wordt bedoeld 26 januari 2012) en thans opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en hij niettegenstaande zijn verschillende verblijfsaanvragen telkens werden afgewezen niet twijfelde om verder illegaal in België te verblijven. Verweerder wijst aldus op een historiek van gebrek aan respect voor de verblijfsreglementering, waar hij niet louter weigerde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21 december 2015, doch er ook in verleden reeds sprake was van een illegaal verblijf in België dat een gedwongen verwijdering naar het herkomstland noodzaakte en

verzoeker thans opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en dit niettegenstaande zijn verblijfsaanvragen telkens werden afgewezen. Hij heeft dit duidelijk weerhouden als verzwarend element wat de duur van het inreisverbod betreft. Verweerder ziet verder geen specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere duur. In dit verband blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft bij zijn Belgische partner M. S. en haar kinderen en hij als echtgenoot reeds een aanvraag als familielid van een burger van de Unie indiende. Verweerder wijst er op dat deze aanvraag evenwel werd afgewezen, omdat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België en dit nu verzoeker in België staat gekend als gehuwd met een persoon met de naam B. V. Verweerder wijst er op dat ook de stad Gent nooit is overgegaan tot de registratie – en dus erkenning – van de buitenlandse huwelijksakte, nu verzoeker zich weliswaar met het oog hierop aanbod op 8 juli 2015 doch zonder dat hij zijn dossier vervolledigde. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat, wat het ingeroepen privé- of gezinsleven betreft, er in het verleden in hoofde van verzoeker sprake was van inbreuken op de openbare orde gelet op de veroordeling op 24 maart 2003 wegens uitbating van prostitutie, verzoekers verblijf in België steeds als precair dan wel illegaal was te beschouwen zodat er geen sprake kan zijn van enige gerechtvaardigde verwachting in het licht van artikel 8 van het EVRM dat dit ingeroepen privé- dan wel gezinsleven verder in België mocht worden verdergezet en niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven dan niet elders dan in België kan worden verdergezet en de partner (en haar kinderen) verzoeker niet kunnen vervoeegen in het land van herkomst. Verweerder wijst er ook nog op dat verzoeker, indien komt vast te staan dat hij alsnog voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het kader van zijn gezins- en familiaal leven, een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen en in deze situatie het inreisverbod voor hem geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat verzoeker een historiek van gebrek aan respect voor de verblijfsreglementering heeft, waar hij niet louter weigerde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 december 2015 doch er in verleden ook reeds sprake was van een illegaal verblijf in België dat een gedwongen verwijdering naar het herkomstland noodzaakte en verzoeker niettemin thans opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en hij niettegenstaande zijn verblijfsaanvragen telkens werden afgewezen opteert voor een verder illegaal verblijf. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze redengeving niet pertinent is. Een dergelijke motivering waarbij wordt aangestipt dat een eerdere repatriëring hem er niet van weerhield zich opnieuw in illegaliteit op het Belgische grondgebied te bevinden en er sprake is van een hardnekkig verblijf in illegaliteit, hetgeen aldus niet wijst op enige bereidheid in hoofde van verzoeker om zich te schikken naar de verblijfsreglementering, kan op zich wel degelijk worden aangewend om te besluiten dat de maximumduur van drie jaar die in beginsel mogelijk is, wordt opgelegd. Verder wordt ook duidelijk gemotiveerd in het licht van de relatie die verzoeker heeft met een Belgische vrouw en waarom dit gegeven een inreisverbod van drie jaar niet in de weg staat of deze beslissing hiermee niet in disproportionaliteit staat. De Raad wenst in dit verband ook nog te benadrukken dat verweerder kan volstaan met toe te lichten waarom, en gelet op welke verzwarende dan wel verzachtende omstandigheden of specifieke omstandigheden van het geval, hij besluit tot een welbepaalde duur, zonder hierbij ook nog te moeten toelichten waarom hij dan niet opteert voor een andere duur.

Verzoeker kan, in het licht van voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing volstrekt willekeurig en onduidelijk en aldus niet afdoende zou zijn. De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker toont ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. De verwijzing van verzoeker naar het arrest nr. 134 781 van de Raad van 9 december 2014 is in casu verder niet dienstig, nu de situatie zoals deze zich voordeed in dit arrest verschilt van de situatie die thans voorligt. In voormeld arrest van de Raad lag een inreisverbod voor waarin louter werd gemotiveerd waarom deze beslissing werd opgelegd, zonder dat een specifieke motivering inzake de duur was opgenomen. In casu is dit, gelet op hetgeen

voorafgaat, wel degelijk het geval en wordt de duur van het inreisverbod gemotiveerd aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. Het inreisverbod beperkt zich geenszins tot de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en verzoeker een eerdere verwijderingsmaatregel niet heeft uitgevoerd.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]

§ 2. [...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. [...]”

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet. Uit deze wetsbepalingen volgt dat verweerder in deze beide situaties, met name indien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend alsook indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, in beginsel een inreisverbod dient op te leggen (“*gaat gepaard*”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verder dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker stipt correct aan dat verweerder ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dat dit een motiveringsplicht met zich meebrengt (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat in zijn situatie de basisvoorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod is vervuld. Hij betwist zo allereerst niet dat in de verwijderingsmaatregel waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Verzoeker geeft wel nog aan de tweede grond te betwisten waarop het inreisverbod is gesteund, met name dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, meer concreet geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 21 december 2016. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de eerste grond reeds kon volstaan om het inreisverbod op te leggen en deze kritiek aldus wezenlijk is gericht tegen een tweede, overtollig motief waarop het inreisverbod is gesteund en waarbij de eventuele gegrondheid hiervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Daarenboven merkt de Raad ook op dat deze kritiek in geen geval gegrond is. Verzoeker geeft aan dat hem niet kon worden tegengeworpen de verwijderingsmaatregel ter kennis gebracht op 21 december 2016 niet te hebben uitgevoerd, omdat hij bezig was met het verkrijgen van een wijziging van de gegevens in het Rijksregister waarin hij nog staat vermeld als zijnde gehuwd met een andere persoon en hij hierbij naar eigen zeggen reeds maandenlang aan het lijntje zou worden gehouden door de Belgische overheidsinstanties en niet de mogelijkheid kreeg een nieuwe aanvraag in te dienen. Aldus brengt hij evenwel geen betoog naar voor waaruit kan blijken dat voormelde verwijderingsmaatregel als opgeheven dan wel ingetrokken diende te worden beschouwd en niet langer geldig zou zijn en evenmin dat de uitvoering van deze maatregel dan zou zijn geschorst. Verzoeker maakt aldus nog niet aannemelijk dat hij er niet toe was gehouden gevolg te geven aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten of dat verweerder in zijn situatie niet in redelijkheid vermocht te

verwijzen naar het gegeven dat hij niet gevolg te geven aan deze verwijderingsmaatregel. Verzoeker maakt ook nog niet aannemelijk dat hij ten onrechte zou zijn verhinderd een nieuwe aanvraag in functie van zijn huwelijk in te dienen. Overeenkomstig artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient hiertoe immers het bewijs van de familieband overeenkomstig artikel 44 voor te liggen en wezenlijk werd reeds vastgesteld, in het kader van de eerdere aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dat zolang verzoeker in België staat geregistreerd als gehuwd met een andere onderdaan de voorgelegde huwelijksakte met de Belgische onderdaan niet kan worden erkend in België en hiertoe aldus niet kan worden aanvaard. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan op basis van het betoog van verzoeker ook geenszins machtsmisbruik worden vastgesteld.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval. In dit verband wordt zo, zoals reeds werd vastgesteld, enerzijds aangegeven dat er sprake is van een historiek van gebrek aan respect voor de verblijfsreglementering, waar verzoeker niet louter weigerde gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 december 2015 doch er in verleden ook reeds sprake was van een illegaal verblijf in België dat een gedwongen verwijdering naar het herkomstland noodzaakte en verzoeker niettemin thans opnieuw illegaal op het Belgische grondgebied verblijft en hij niettegenstaande zijn verblijfsaanvragen telkens werden afgewezen opteert voor een verder illegaal verblijf. Er wordt gewezen op de hardnekkigheid waarmee verzoeker in illegaliteit verblijft en het belang van de immigratiecontrole dat hierbij speelt, als verzwarende omstandigheid wat de duur van het inreisverbod betreft. Verweerder heeft anderzijds ook duidelijk gemotiveerd waarom de relatie van verzoeker met een Belgische onderdaan alsook een eventuele integratie die hij in België heeft opgebouwd niet kan worden weerhouden als specifieke omstandigheid die rechtvaardigt dat een kortere duur wordt bepaald en waarom in dit verband geenszins sprake is van enige disproportionaliteit. Verweerder wees er allereerst op dat het buitenlandse huwelijk niet kan worden erkend in België nu verzoeker in België staat gekend als gehuwd met een andere persoon, en waarbij de erkenning aldus zou neerkomen op de erkenning van een bigaam huwelijk hetgeen strijdig is met de openbare orde. Verder werd er op gewezen dat verzoekers verblijf in België steeds precair dan wel illegaal was, er niet enkel sprake is van een historiek van miskenning van de verblijfsreglementering doch ook reeds sprake was van een inbreuk op de openbare orde in hoofde van verzoeker gelet op de veroordeling op 24 maart 2003 wegens uitbating van prostitutie en ten slotte niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven dan niet elders dan in België kan worden verdergezet.

Verzoeker geeft aan wel degelijk echtgenoot te zijn van een Belgische onderdaan en stelt dat verweerder geen voldoende voorafgaandelijk onderzoek heeft gevoerd en heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van de zaak.

Hij stelt in dit verband allereerst dat hij alles in het werk stelt om de gegevens in het Rijksregister te laten wijzigen in zoverre hierin staat vermeld dat hij nog is gehuwd met een andere persoon. Hij voegt briefwisseling bij waaruit blijkt dat de dienst Burgerzaken van de stad Gent hiervoor ofwel een bewijs van ontbinding van het huwelijk vraagt ofwel, indien het huwelijk nooit zou hebben bestaan zoals verzoeker voorhoudt, een verklaring van de bevoegde ambtenaar van de stad waar het huwelijk blijkens het Rijksregister werd aangegaan dat geen huwelijksakte bestaat in hun registers van de burgerlijke stand op die datum tussen de betreffende personen. Hierbij wordt ook benadrukt dat deze officiële verklaring origineel dient te zijn en voorzien van de nodige legalisaties en vertalingen. Verzoeker wordt er hierbij ook aan herinnerd dat hij eveneens van het huwelijk aangegaan op 24 juni 1991 in Albanië een originele huwelijksakte alsook een bewijs van ontbinding van het huwelijk, andermaal ook voorzien van de nodige legalisaties en vertalingen, dient voor te leggen. Er wordt geduïd dat bij ontbreken van deze bewijsstukken het huwelijk met de Belgische M. S. als bigaam dient te worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat, gelet op de stukken zoals deze voorliggen, zowel verweerder als de stad Gent weigert de buitenlandse huwelijksakte van een huwelijk met de Belgische M. S. te erkennen, omdat verzoeker in België staat geregistreerd als zijnde gehuwd met een andere persoon. Pas indien verzoeker de nodige stukken kan voorleggen dat ofwel dit huwelijk, zoals hij beweert, nooit heeft bestaan ofwel dit huwelijk is ontbonden, is de weg open om over te gaan tot een erkenning van het huwelijk met de Belgische M. S. in België. Tot zolang wordt de erkenning van dit huwelijk wegens bigamie – en dus als zijnde strijdig met de openbare orde – geweigerd in België. Verzoeker geeft thans niet aan dat hij in dit verband de vereiste bewijsstukken reeds heeft kunnen verzamelen. Hij geeft

weliswaar aan hiermee bezig te zijn en van mening te zijn dat hij op dit punt aan het lijntje wordt gehouden door de Belgische overheidsinstanties, niettegenstaande de stad Gent verzoeker duidelijk heeft meegedeeld welke bewijsstukken hij dient voor te leggen, doch aldus blijkt nog niet dat verweerder in de bestreden beslissing niet in redelijkheid kon verwijzen naar het gegeven dat in de huidige stand van zaken verzoekers huwelijk met de Belgische M.S. niet kan worden erkend in België. Aldus blijkt ook niet dat verzoeker ten onrechte zou zijn geweigerd op basis van deze zelfde huwelijksakte een nieuwe aanvraag in te dienen en maakt hij nog niet aannemelijk dat verweerder op dit punt bij het nemen van zijn beslissing met enig concreet gegeven ten onrechte geen rekening heeft gehouden en evenmin dat er sprake is van een onvoldoende onderzoek. Het komt verzoeker immers toe om de vereiste stappen te zetten teneinde aan te tonen dat de buitenlandse huwelijksakte alsnog in aanmerking kan komen voor een erkenning in België en hij geeft wezenlijk zelf aan dat hij nog bezig is met het verkrijgen van de vereiste stukken en deze aldus nog niet kan voorleggen. In zoverre verzoeker nog stelt intussen in het bezit te zijn van een verklaring van de Kosovaarse ambassade in Brussel waaruit blijkt dat hij niet de Kosovaarse nationaliteit bezit, ziet de Raad bovendien niet in op welke wijze dit stuk afbreuk zou kunnen doen aan de gedegen motivering in de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker aanvankelijk weliswaar voorhield afkomstig te zijn uit Kosovo doch intussen duidelijk is geworden dat hij in werkelijkheid de Albanese nationaliteit heeft en het administratief dossier ook reeds een kopie van zijn Albanees nationaal paspoort bevat. Uit de overige door verzoeker aangebrachte stukken blijkt geenszins dat een dergelijk stuk op zich dient te worden voorgelegd opdat zijn huwelijk met de Belgische M. S. zou kunnen worden erkend in België. In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte niet weerhield dat hij de echtgenoot is van een Belgische onderdaan.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoeker samen met de Belgische M. S. en haar kinderen in België verblijft. Er wordt uiteengezet waarom dit het inreisverbod voor drie jaar niet in de weg staat. Zo heeft verweerder enerzijds overwogen dat in de huidige stand van het geding het huwelijk met deze Belgische onderdaan niet kan worden erkend in België omdat het als een bigaam huwelijk dient te worden beschouwd en anderzijds, voor zover alsnog enig beschermenwaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, op basis van een belangenafweging geoordeeld dat in geen geval dit ingeroepen gezinsleven dan in disproportionaliteit staat ten opzichte van de bestreden beslissing en aldus hieraan geenszins in de weg staat. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou zijn voorgehouden gezinsleven niet in rekening zijn gebracht en maakt evenmin aannemelijk dat hiermee onvoldoende rekening is gehouden.

Verzoeker houdt voor dat zijn huwelijk met de Belgische M. S. wel werd erkend door de burgemeester van de stad Gent nu zijn aanvraag van 10 september 2015 ontvankelijk werd verklaard en hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie. Hij stelt dat deze op dat ogenblik reeds op de hoogte was van het gegeven dat hij zou hebben gelogen over zijn eerdere huwelijk. Hij stelt dat verweerder was gehouden deze eerdere beslissing van de burgemeester van de stad Gent te respecteren.

De Raad wijst allereerst op zijn eerdere beoordeling dienaangaande in het arrest nr. 166 601 van 27 april 2016:

“Het loutere feit dat in eerste instantie een bijlage 19ter werd opgesteld op grond van de buitenlandse huwelijksakte, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde naderhand nog vermocht te onderzoeken of het buitenlandse huwelijk niet strijdig is met de Belgische openbare orde. Dergelijk onderzoek ten gronde van de voorgelegde documenten dient dan ook niet voorafgaand aan de afgifte van de bijlage 19ter te gebeuren.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft de afgifte van een bijlage 19ter immers geen “beslissing tot erkenning van de huwelijksakte”.

Artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van een bijlage 19ter.

(...)

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

(...).”

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

Het bewijs van aanverwantschap dat verzoeker diende voor te leggen was zijn huwelijksakte met een Belg. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dit stuk heeft voorgelegd. De burgemeester is bevoegd om vast te stellen of verzoeker dit stuk wel of niet heeft voorgelegd. Nu verzoeker een huwelijksakte heeft voorgelegd, kon het gemeentebestuur de aanvraag overmaken aan de gemachtigde van de minister, overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Uit onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken is echter gebleken dat verzoeker onder een andere naam reeds gehuwd was met een andere persoon dan de huidige Belgische referentiepersoon en dat verzoeker bijgevolg twee maal gehuwd was. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist daarop de huwelijksakte niet te erkennen om de redenen vermeld in de bestreden beslissing en te concluderen dat het huwelijk geen recht op gezinshereniging opent.

Verzoeker heeft er geen belang bij aan te voeren dat de burgemeester reeds dit onderzoek had moeten doen, omdat verzoeker dan, overeenkomstig artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, het voorwerp kon uitmaken van een beslissing waarbij de aanvraag niet in overweging werd genomen en hij niet in het bezit zou zijn gesteld van een bijlage 19ter en geen tijdelijk verblijf zou gehad hebben.

Voor zover verzoeker aanvoert dat, door het louter overmaken van de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken nadat alle vereiste documenten werden ingediend, de burgemeester hiermee inhoudelijk deze documenten beoordeelt, kan hij niet gevolgd worden. Artikel 40bis, § 3 en § 4 en artikel 40ter van de vreemdelingenwet bevatten immers voorwaarden die moeten vervuld zijn vooraleer aan de aanvrager een verblijfskaart kan worden toegekend. Het onderzoek van deze voorwaarden komt toe aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

De omstandigheid dat de burgemeester de huwelijksakte heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder inhoudelijk onderzoek, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit bewijs van aanverwantschap alsnog onderzoekt en beslist de akte niet te erkennen, brengt niet mee dat er een “beslissing” zou zijn van de burgemeester om deze akte wel te erkennen en dat er bijgevolg een tegenstrijdigheid zou zijn inzake het erkennen van een huwelijksakte.”

Door thans, op ongestaafde wijze, te beweren dat de burgemeester van de stad Gent kennis had van het gegeven dat hij had gelogen over zijn huwelijk met een zekere B. V., gegeven dat blijkens de voorliggende stukken ook geenszins vaststaat nu niet blijkt dat verzoeker ter zake reeds enig stuk kon voorleggen van de bevoegde ambtenaar van de plaats waar dit huwelijk zou zijn afgesloten dat een dergelijk huwelijk onbestaande is, toont verzoeker geenszins aan dat hierover thans anders moet worden geoordeeld. De thans door verzoeker zelf aangebrachte stukken geven verder duidelijk aan dat de stad Gent weigert over te gaan tot een registratie van het in het buitenland aangegane huwelijk met de Belgische onderdaan, en dus weigert dit huwelijk te erkennen, zolang verzoeker in België nog staat geregistreerd als gehuwd met een andere persoon en over dit laatste huwelijk niet de vereiste duidelijkheid wordt verschaft. De vaststelling in de bestreden beslissing dat ook de stad Gent weigert om het buitenlandse huwelijk met de Belgische M. S. te registreren vindt aldus steun in de voorliggende stukken en wordt niet weerlegd door verzoeker. Andermaal blijkt niet dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, enig element ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken of geen voldoende voorafgaandelijk onderzoek heeft gevoerd. Enig rechtsmisbruik wordt aldus ook geenszins aangetoond.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder bij zijn vaststellingen dat hij reeds inbreuken pleegde op de openbare orde en er sprake is van een precair en illegaal verblijf in België gedurende de afgelopen jaren niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en geen nauwkeurig individueel onderzoek heeft gedaan.

Verzoeker betoogt allereerst dat hij van 10 september 2015 tot 27 april 2016 was toegelaten tot een verblijf, met name tijdens de behandeling van zijn aanvraag gezinshereniging en tijdens het beroep tegen de tussengekomen negatieve beslissing in dit verband. De Raad dient allereerst te nuanceren dat waar het attest van immatriculatie dat verzoeker werd afgeleverd in afwachting van een behandeling van de aanvraag inderdaad een tijdelijke verblijfstitel betrof, dit wezenlijk niet het geval is wat de bijlage 35 betreft die hangende het beroep bij de Raad wordt afgeleverd. Dit laatste document beschermt de betrokkene weliswaar tegen een gedwongen verwijdering, doch betreft geen verblijfstitel. In ieder geval

merkt de Raad verder op dat verweerder in de bestreden beslissing niet zozeer stelt dat verzoeker steeds illegaal in België heeft verbleven, wel dat er sprake is van een jarenlang precair dan wel illegaal verblijf. Zowel het tijdelijk legaal verblijf tijdens zijn eerdere asielprocedure als zijn tijdelijk legaal verblijf tijdens de aanvraag gezinshereniging dient te worden beschouwd als zijnde een precair verblijf, nu het louter werd toegestaan in afwachting van een behandeling van de aanvraag en waarbij verzoeker er zich van bewust diende te zijn dat een verder verblijf enkel was toegelaten voor zover een positief antwoord inzake de aanvraag zou volgen. Dit was in verzoekers situatie geenszins het geval en verzoeker betwist wezenlijk niet dat hij ondanks de afwijzing van zijn verschillende verblijfsaanvragen verder in België verbleef en dit in illegaal verblijf. Aldus maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of de concrete gegevens van het dossier niet voldoende zorgvuldig onderzocht waar hij oordeelde dat het verblijf van verzoeker in België steeds precair dan wel illegaal was. Verzoeker kan ook niet ontkennen dat zijn verblijf op het Belgische grondgebied gedurende lange periode volstrekt illegaal was en hij reeds eerder werd gerepatrieerd naar zijn herkomstland doch andermaal illegaal op het grondgebied verblijft.

Verzoeker stelt vervolgens dat verweerder onterecht verwijst naar de eerdere veroordeling van 24 maart 2003 wegens uitbating van prostitutie om te stellen dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde en aldus een inbreuk op artikel 8 van het EVRM niet blijkt. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder nergens in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker gelet op deze veroordeling actueel nog een (ernstig) gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij stelt louter vast dat er in het verleden sprake was van inbreuken op de openbare orde, oftewel gerechtelijke antecedenten. Het is verweerder toegestaan om bij zijn belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM de gehele verblijfs-historiek van verzoeker te betrekken. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, niet is ingegeven door redenen van openbare orde die zich zouden opdringen gelet op de veroordeling in 2003. Om de duur van het inreisverbod te verantwoorden wordt zo geenszins gewezen op dergelijke redenen van openbare orde. Hiertoe wordt enkel gewezen op het belang van de immigratiecontrole en met name de eerdere repatriëring van verzoeker en het gegeven dat hij volhardt in zijn illegaal verblijf. Er wordt louter in het kader van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM gewezen op een eerdere inbreuk op de openbare orde en een strafrechtelijke veroordeling, zonder hierbij evenwel te stellen dat er actueel nog een dergelijk gevaar voor de openbare orde bestaat gelet op het gedrag van verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker deze eerdere veroordeling niet betwist en niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op zich uitging van onjuiste feitelijke gegevens. De Raad wenst ook te benadrukken dat in de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM deze vaststelling van een eerdere veroordeling in 2003 slechts één element betrof en niet blijkt dat hieraan een actueel gevaar voor de openbare orde werd gekoppeld. Nu dit laatste niet blijkt, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat verweerder dit dan ten onrechte niet nader heeft onderzocht. Er werd daarnaast ook benadrukt dat verzoekers verblijf in België steeds als precair dan wel illegaal was te beschouwen zodat er geen sprake kan zijn van enige gerechtvaardigde verwachting in het licht van artikel 8 van het EVRM dat dit ingeroepen privé- dan wel gezinsleven in België mocht worden verdergezet en niet blijkt dat het ingeroepen gezinsleven dan niet elders dan in België kan worden verdergezet en de partner (en haar kinderen) verzoeker niet kunnen vervoegen in het land van herkomst. Verweerder wees er ook nog op dat verzoeker, indien komt vast te staan dat hij alsnog voldoet aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in het kader van zijn gezins- en familiaal leven, een aanvraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen en in deze situatie het inreisverbod voor hem geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. Er dient te worden aangenomen dat op basis van deze verschillende vaststellingen de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM negatief uitdraaide voor verzoeker en verzoeker maakt enige kennelijke onredelijkheid in dit verband nog niet aannemelijk.

De Raad stelt bovendien vast dat, wat artikel 8 van het EVRM betreft, de bestreden beslissing reeds voldoende draagkrachtig is gemotiveerd door de vaststelling dat in de huidige stand van de procedure het voorgehouden huwelijk met de Belgische onderdaan als een bigaam huwelijk dient te worden beschouwd waarvan de erkenning strijdig is met de openbare orde. Verzoeker betwist dit weliswaar, doch zonder dat blijkt dat hij de vereiste stukken om dit te kunnen ontkrachten kan voorleggen. Aldus blijkt, zoals reeds werd vastgesteld door de Raad in zijn arrest nr. 166 601 van 27 april 2016, geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor wezenlijk zelfs niet diende te worden overgegaan tot een belangenafweging. De doorgevoerde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing betreft aldus wezenlijk een bijkomende, overtollige redengeving, waarvan niet blijkt dat een eventuele onregelmatigheid aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Binnen de doorgevoerde belangenafweging, en in het licht van de niet-erkenning van het huwelijk wegens strijdig met de openbare orde, volstonden ook reeds de

vaststellingen dat verzoekers verblijf steeds illegaal dan wel precair was derwijze dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van enige positieve verplichting voor de Belgische Staat samen genomen met de vaststelling dat niet blijkt dat een verderzetting van het ingeroepen gezinsleven enkel in België mogelijk is en niet in verzoekers herkomstland. Verzoeker geeft niet aan deze vaststellingen te betwisten. De kritiek van verzoeker inzake zijn eerdere veroordeling is aldus in geen geval van aard afbreuk te kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de voorziene motivering inzake (de duur van) het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of niet in redelijkheid een duur van drie jaar kan rechtvaardigen en evenmin dat deze motivering als willekeurig zou moeten worden beschouwd. Evenmin blijkt dat enig concreet gegeven hierbij ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of het bestuur geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. *'Machtsmisbruik'* blijkt evenmin.

2.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Verzoeker wist immers of behoorde te weten dat zijn buitenlands huwelijk met een Belgische onderdaan slechts kan worden erkend in België, en hier rechtsgevolgen kan sorteren, voor zover hij aantoonde dat het huwelijk met een andere persoon waarmee hij in België staat geregistreerd dan ofwel onbestaande is ofwel is ontbonden. Hij betwist niet tot hiertoe op dit punt geen overtuigende bewijzen te hebben kunnen voorleggen en toont aldus evenmin aan dat hij op basis van zijn buitenlandse huwelijksakte met een Belgische onderdaan dan gerechtigd is op het indienen van een nieuwe aanvraag dan wel een verder verblijf in België. Hij toont niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. De Raad herhaalt hierbij ook dat niet blijkt dat verzoeker dienstig kan blijven teruggrijpen naar het gegeven dat de burgemeester van de stad Gent zijn eerdere aanvraag gezinshereniging aanvaardde om te stellen dat verweerder niet langer kan oordelen dat het huwelijk met een Belgische onderdaan niet kan worden erkend in België. Verzoeker kan ook niet dienstig een beroep doen op een beginsel van behoorlijk bestuur om te bewerkstelligen dat verweerder zou moeten overgaan tot een erkenning van een buitenlands huwelijk dat strijdig is met de openbare orde en met de wet. Voor het overige, en voor zover nodig, wordt verwezen naar de eerdere bespreking van het middel.

2.2.4. In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze wetsbepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Een dergelijke beslissing dient te worden onderscheiden van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, beslissing waarbij overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden en die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Er blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in het kader van huidig beroep zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker in dit verband wijst op artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, wijst de Raad op zijn eerdere bespreking van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat kan worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven in België.

2.2.5. Wat de ingeroepen miskennen van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad allereerst op zijn eerdere beoordeling dienaangaande in het arrest nr. 166 601 van 27 april 2016:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

[...] Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

[...] De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

[...] Daar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing van 11 december 2015 dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een algemene theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM. Verzoeker gaat niet in op de vaststellingen uit de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier.

[...] Uit de stukken van het administratief dossier en uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt immers dat het buitenlandse huwelijk van verzoeker niet erkend werd, om redenen van strijdigheid met de Belgische openbare orde, met name polygamie. In de bestreden beslissing van 11 december 2015 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, om de reden dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan aanvaard worden, dat het huwelijk niet wordt erkend en zodoende geen basis kan vormen voor een aanvraag gezinshereniging. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet zonder meer voorhouden dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zijn polygaam gezinsleven is immers strijdig met de openbare orde in België en is verboden bij wet.

[...] Toegepast op zijn zaak betoogt verzoeker als volgt:

“Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker het volgende overwogen:

“Overwegende dat in dit geval, volgens artikel 3, §2, 1° van het IPR, de Belgische nationaliteit van de echtgenote van betrokkene in rekening wordt genomen. Overwegende dat het burgerlijk wetboek polygamie verbiedt (artikel 147 van het burgerlijk wetboek: men mag pas een tweede huwelijk afsluiten nadat het eerste werd ontbonden). Weigert de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen te erkennen. Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging.”

[...] Zoals reeds gesteld gaat verzoeker er aan voorbij dat zijn huwelijk met S.M. niet als geldig huwelijk erkend kan worden gelet op strijdigheid met de openbare orde wegens polygamie. Hierdoor kan ook het recht op gezinshereniging niet geopend worden. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en voert geen elementen aan die deze vaststelling als een onjuiste kwalificatie kunnen benoemen.

[...] Gelet op de afwezigheid van een geldig huwelijk met de Belgische echtgenoot in functie waarvan verzoeker gezinshereniging aanvroeg, dient dan ook vastgesteld te worden dat verzoeker op deze wijze geen gezinsleven kan doen gelden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker de mening lijkt toegedaan zijn dat zijn relatie met mevrouw S.M. ook zonder erkend huwelijk de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM dient te genieten, kan hij evenmin gevolgd worden. In de huidige bestreden beslissing wordt de gezinsherenigingsaanvraag beoordeeld van verzoeker op basis van een huwelijk dat na onderzoek polygaam blijkt te zijn. Er wordt herhaald dat dit strijdig is met de openbare orde, door de wet is verboden en dat dit polygaam gezinsleven in België niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan de schending van artikel 8 van het EVRM wat het gezinsleven betreft met zijn Belgische echtgenote bijgevolg niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoeker verder in het verzoekschrift lijkt aan te geven dat hij een scheidingsakte zou kunnen voorleggen, wordt erop gewezen dat niets verzoeker belet zich in regel te stellen met het bepaalde in artikel 147 van het Belgisch Burgerlijk Wetboek en vervolgens een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen.”

De Raad stelde aldus reeds vast dat het gezinsleven met een Belgische onderdaan waarop verzoeker zich beroept niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, zolang verzoeker in België nog staat geregistreerd als zijnde gehuwd met een andere persoon. Door louter aan te geven dat hij thans tracht alsnog de vereiste bewijzen voor te leggen dat er geen sprake is van een bigaam huwelijk, brengt verzoeker nog geen concrete elementen aan die maken dat in de huidige stand van zaken een andere beoordeling dan in voormeld arrest zich opdringt.

Daarenboven, en ten overvloede, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting ook nog niet aannemelijk dat verweerder, waar hij ook nog een belangenafweging doorvoerde, dan heeft nagelaten een correct, zorgvuldig onderzoek te voeren dan wel een disproportionele belangenafweging heeft gemaakt. Verweerder wees hierbij op het jarenlange precaire dan wel illegale verblijf van verzoeker in België, het gegeven dat hij reeds een inbreuk begin op de openbare orde getuige zijn veroordeling voor uitbating prostitutie in 2003 en het gegeven dat niet blijkt dat het voorgehouden gezinsleven dan enkel mogelijk is in België.

De omvang van de positieve verplichting in het kader van artikel 8 van het EVRM is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige

wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In het licht van de vaststellingen dat verzoekers verblijf in het Rijk steeds precair dan wel illegaal was, zodat zowel hij als de Belgische M. S. wisten of dienden te weten dat ook de verderzetting van hun voorgehouden gezinsleven in België precair was, alsook dat geen aanwijzingen voorliggen dat het ingeroepen gezinsleven dan enkel in België mogelijk zou zijn en niet in verzoekers herkomstland, vaststellingen die verzoeker niet weerlegt en waarbij hij geen overige elementen aanbrengt die ten onrechte niet in rekening zouden zijn genomen, kan in geen geval worden vastgesteld dat het bestuur geen proportionele belangenafweging heeft doorgevoerd, en dit nog daargelaten de verwijzing naar de eerste veroordeling van verzoeker.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.6. Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van de rechten van verdediging. Opdat kan worden gesproken van een ontvankelijk middel volstaat het evenwel niet dat verzoeker aanduidt welke bepalingen of beginselen hij geschonden acht, doch dient hij ook op precieze wijze toe te lichten waarom hij meent dat in het voorliggende geval tot een dergelijke schending dient te worden besloten. In casu kan in de uiteenzetting van het middel niet worden gelezen waarom verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing met miskennis van de rechten van verdediging is genomen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS